

paa Hensyntagen til Omgivelserne, men at han i det daglige Liv saa godt som aldrig nød Spiritus, samt at hans Person ikke var præget af noget Misbrug heraf, ligesom han i sin Virksomhed som Læge paa dette Punkt var uangribelig. Hvad jeg saaledes erfarede, foranledigede, at jeg under Samtalen paamindede ham om at vise den største Forsigtighed i Fremtiden, og det senere passerede taler for, at denne Paamindelse har været fuldt effektiv. Jeg skal i denne Sammenhæng bemærke — det er stadig Citat af Dr. Muus — „at det i Anledning af Redaktør Reventlows Klage optagne Politiforhør i det væsentligste har givet det samme Billede af Dr. Langhoff som de af mig fremskaffede Oplysninger“ — det er dem fra 1910 — „omend Forhøret i langt stærkere Grad fremhæver Dr. Langhoffs uheldige Optræden ved de Lejligheder, hvor han var paavirket af Spiritus“. Det er altsaa Resultatet efter Dr. Muus' egen embedsmæssige Udtalelse til Justitsministeriet. Det er Resultatet af hans Undersøgelse, og det er dette Resultat, han meddeler Justitsministeriet den 7. September 1911. Men det er netop det, der er det forærgelige, synes jeg, at de, der kæmpe her og sige, at de kæmpe for Sandheden og Retten, ikke ville indrømme det, som i Virkeligheden er Sandheden om Læge Langhoffs Tilbøjelighed til Spiritus paa dette Tidspunkt, men blive ved med at spørge: Ja, men gjorde han sig nu overhovedet skyldig i disse Forhold? Det er altsaa efter Dr. Muus' egen Udtalelse det, han ved om Læge Langhoff, den Gang der var Tale om at forflytte ham. Saa beder jeg bemærket, at det ligeledes staar fast, at netop disse Rygter, Beskyldninger, eller rettere sagt, Realiteten vedrørende Læge Langhoffs Drikfældighed, vare en Aarsag til, at han skulde forflyttes fra Saksøbing til en anden By. Det siger Dr. Muus ogsaa i sin Erklæring af 7. September 1911.

Saa kommer det Tidspunkt, da Ansøgningsfristen er udløbet med Hensyn til Holstebro, og Sundhedsstyrelsens Indstilling blev afgivet den 2. August 1910. Nu har man atter her søgt at forflygtige det faktiske i Sagen og skubbe det til Side, idet man har sagt: Denne Viden, som Dr. Muus havde, har han, om han ikke har meddelt den til Justitsministeren, saa dog meddelt til Departementschefen. Departementschef Friis har faaet Besked derom. Man begynder med at sige: Stabslæge Norrie henviste Justitsministeren til Departementschef Friis, og saa skal det

straks bringe noget mystisk ind i Sagen: Kunde Ministeren ikke spørge Departementschef Friis og faa Besked af ham? Men Forudsætningen for, at denne Betragtning overhovedet har nogen Værdi, er den, at Dr. Muus har sagt noget om dette til Departementschef Friis. Det kunde nytte mig fejl at spørge Departementschef Friis, naar han ikke havde nogen som helst Viden. Men Departementschef Friis har under 15. November 1911 erklæret: „Paa given Foranledning skal jeg oplyse, at jeg med Bestemthed mener at kunne udtale, at der hverken under de Forhandlinger, som for nogle Aar siden førtes mellem Dr. Muus og mig om en Forbedring af Brandsikkerheds- og Sundhedsforholdene paa Maribo Amts Tvangsarbejds- og Sindsygeanstalt, eller ved nogen anden Lejlighed af Dr. Muus er meddelt mig nogen Oplysning om, at Anstaltens Læge, Dr. Langhoff, var eller sigtedes for at være drikfældig. Jeg mindes overhovedet kun een Lejlighed, ved hvilken Dr. Langhoffs personlige Stilling var paa Bane mellem Dr. Muus og mig, nemlig ved et Besøg paa Vridsløselille Straffeanstalt i Sommeren 1910. Men det var da alene Dr. Langhoffs Nidkærlighed for Forbedring af Anstaltens Forhold og de Vanskeligheder overfor dens Bestyrelse, som hermed stod i Forbindelse, der vare Genstand for Dr. Muus' Meddelelser. Jeg tilføjer, at jeg siden 1. Januar 1906 ikke som Departementschef i Justitsministeriet har deltaget i Behandlingen af Sager vedrørende Embedslægers Forflyttelse“. Den anden Departementschef i Justitsministeriet har heller ikke vidst noget som helst om disse Forhold. Det, jeg har kunnet faa Oplysning om hos Departementschef Friis, er i Virkeligheden kun det samme, som Departementschef Friis skriver om Forbedringerne paa Anstalten. Altsaa, dette at henvise mig til Departementschefen, til hvem man heller ikke havde sagt noget som helst om dette Forhold, har jo ikke noget paa sig.

Men, siges der saa, skulde det ikke kunne tænkes, at Dr. Muus har omtalt Forholdet for Justitsministeren? Det ærede Medlem sagde: Vi ere Mennesker alle sammen, Justitsministeren med, og der kunde være en Lakune i Hukommelsen, man kunde tage fejl. Paa dette Punkt ved jeg, at jeg ikke tager fejl, og jeg har faktiske Omstændigheder at støtte det paa. Forholdet foreligger nemlig saaledes, at Dr. Muus kommer op til mig, efter at jeg havde faaet Pakken med Indstillingen og Ansøgningerne, og taler med mig om Læge